

שיר השקאה

שתה-נא שדי,
כי צמאת מאד.
שתה כבן וכגדי –
ויצמח לבאות!

תשא עין לים?
אה לשוא.
שם באופק נרדס,
אין מעיר את העב.

למרחק תאזין?
אין רוח צועד.
רק שקט יום-דין,
זה השקט רועד.

התקרא לשחקים:
'בקשו רחמים!'
מתנכרים הזכים,
וגולים הגשמים.

כי צמאת – גמע,
נא גמע לרִיָה.
ובצהל הקמה –
הללויה!

א' אדר תש"א משה בסוק

עלון מס' 1489 – 23/12/16

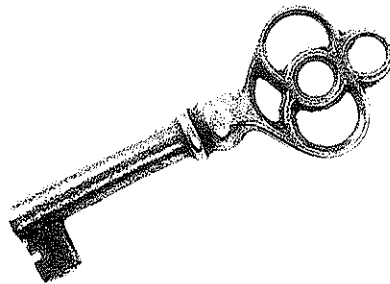
פתיח

שוב חנוכה, שוב גשמים וקור, ושוב תקוות לשלג בסירין שלא יגיע. מבין חגי ישראל, לחנוכה שמור מקום של כבוד של מועד שלכבודו נכתבו והולחנו יותר שירים מכל חג יהודי אחר; ונשאלת השאלה למה? התשובה, שאני נותן לעצמי, היא שהוא מכיל מספר רב של מוטיבים מנוגדים, למשל: מלחמת מעטים מול רבים, חושך מול אור, תקווה מול יאוש, רדיפה מול הצלה, נס מול תחושת ייאוש, ועוד כל מיני, עליהם דיבר השבוע ד"ר מוטי זעירא בהרצאתו המאלפת בבית קרפ.

באופן אישי, אני מת על שירי חנוכה ובכל פעם שמזדמן לי להיות עם נכדיי, אני מנסה לשווא להדביק אותם בעוד שירים שזכורים לי מילדותי, אך למגינת ליבי לא מצליח לחדש להם הרבה, משום ששירי חנוכה הם אותם שירים ששוררו לי בילדותי ולא נוסף להם ולו אחד לרפואה. ואני תוהה שנה אחר שנה מדוע מיטב מלחינינו ומשוררינו, הממציאים שירים חדשות לבקרים, לא יכתבו שיר חדש לחנוכה. האם פסה להם המוזה? האם שירת החגים הפכה לפאסה עבורם? באמת לא ברור לי.

לפי דעתי צריכה להתכנס, ורצוי במייד, ועדה בין משרדית לנושא חגי ישראל שתכריז על תחרות נושאת פרסים לכתיבת שירים חדשים לחגי ישראל; כדי שסוף סוף לא רק אנחנו נלמד את ילדינו קשת, אלא שהם ילמדו אותנו מהי שירת חג מודרנית. ואולי יתברר שהשירים של חגי היום, עולים שבעתיים על שירת האתמול המלאה שאלות חסרות פשר כמו: 'מי צר המנבח'?

חג חנוכה שמח
ושבוע בננה מענג
אבנרון

ממנהל הקהילה

לחברים תהא הזדמנות להשמיע באסיפה את מה שעם ליבם, לחברים תהא הזמנות לשמוע, יחד נגיע אל ההחלטה הנכונה, המתאימה לנו להמשיך ולקיים את היחד שלנו.

מאמין,

שבת שלום וחג חנוכה שמח,

דורון .

171 מילימטרים ירדו על שדותינו עד יום ג' לעומת 79 בתקופה המקבילה אשתקד), כך מדווח מו"שי מנסטל סופרנו לענייני משקעים.

חצרנו מלאה מים. פה ושם הצפות – אחת מסורתית - בריכת בית-קרפ שעלתה על גדותיה והשנייה (בה יש לטפל) על כביש 2 בכניסה לשכונת ההרחבה.

הכל נעשה נקי. היום התבהרו השמיים.

המכרז להשלמת התשתיות יצא לדרך. בהמשך לסיור הקבלנים שנענו לאתגר השלמת התשתיות באחריות מאורי מנהל אגף הפיתוח במועצה האזורית ב- 8/11/16, הוכרו הקבלן המבצע. ניגשים לעבודה. העבודה תתבצע במהלך 3 חודשים. בשלב ראשון יתבצע גינון בשצ"פ, ברחובות ובכביש הכניסה, תושלם המדרכה בשצ"פ, יונחו התשתיות לגן השעשועים (אשר ימוקם כפי שהוחלט בקלפי "נוף אשדות" לצד בריכת השחייה במתחם הפנאי). בשלב השני יוקם הגן.

ב9/1/16 נקיים אסיפה לאישור תקציב 2017.

ועד ההנהלה קורא לחברי "נוף אשדות" להגיע לאסיפה ולהשמיע את קולם. 357 חברים ב"נוף אשדות", חברי קיבוץ ותושבי ההרחבה. ההחלטה של כולכם.

תקציב הקהילה המשותף שלנו נועד לבטא את הדגשים שלנו כישוב. חשוב לנו היחד-התקשורת באמצעות העלון ואתר האינטרנט, התרבות כאמצעי לפתח קהילה, החינוך, "תרבות החיים" שלנו וטקסי האבלות. זו המהות שיכולה להתרחב ולהקיף תחומים נוספים. הניהול נועד לשרת את כל אלה ואלה נועדו לשרת את הציבור הרוצה בהם.

זו התמצית.

חברים שונים יכולים להיות בעלי דיעה שונה לגבי מה חשוב ומה המידה בה משקיעים בכל תחום. מן הסתם יש קולות לכאן ולכאן.

ועד הנהלה נוף אשדות

מועצת קהילה

פרוטוקול ישיבת ועד הנהלה 30.16

האישור נעשה טלפונית

על סדר היום:

אישור לבעלי זכות חתימה לחתום כנציגי החברה - קיבוץ אשדות יעקב איחוד על התקשרות עם בנק לאומי לצורך פתיחת מנגנון להוראות קבע לחיוב החברים.

הוחלט – מאושר טלפונית.

ברכות חמות למתחרות
מזה"ל

שרי אופיר וירדן סיפר

מאחלים קליטה באנדרחות!

מפרוטוקול מועצת קהילה 31.16 מתאריך

7.12.16

אישור פרוטוקול 29/16

אושר.

אישור פרוטוקול 30/16

אושר.

חשבונות בנק לחברים

אושר בקריאה נוספת ביצוע מהלך העברת ניהול כספי החברים לבנק.

הוחלט – בני 80 ומעלה יהיו זכאים לבחור האם לבצע המהלך.

תכנית קהילה 2017

הוחלט – מאושר תקציב 2017, יובא לאסיפת קיבוץ.

הגדרת ועדת תכנון - אושרה תוך שינויים.

רשם : יאיר בן דוד.

ערך : דורון רוזנבלום.

חנוכה תשע"ז

סיכום ישיבת ועד הנהלה 'נוף אשדות' מ-19/12/16

<p>ג. לבטל את תפקיד הגזבר בשכר.</p> <p>ד. מסגרת התקצוב לחינוך החברתי - 80,000 ₪, וביטול מימון הפרויקטים הקהילתיים בחינוך</p> <p>ה. קיצוץ בתקציב התרבות, כולל הפחתת עלויות העסקת מרכז/ת התרבות.</p> <p>ו. להשתתף בעלות ובניהול הפעלת בריכת השחייה, המופעלת ע"י הקיבוץ באמצעות מפעיל חיצוני.</p> <p>ז. לקיים בקורת חיצונית בתשלום.</p> <p>ח. לבצע את הגבייה באמצעות כרטיסי אשראי.</p> <p>ט. אישור התקציב יהיה בהצבעה בקלפי כללית.</p> <p>י. ייעשה מאמץ להמשך ההידברות עם קבוצת החברים המיוצגת ע"י יוני ברקאי, במטרה להגיע להסכמות רחבות ככל האפשר ביחס למספר סעיפים בתקציב. בסעיפים עליהם לא תושג הסכמה, תוצג יותר מחלופה אחת להכרעה בקלפי.</p> <p>צוות התאום ייפגש ויגבש הצעה מפורטת, לאור הדיון וההחלטות לעיל.</p> <p>דיון נוסף על הצעת תקציב 2017, ייערך בוועד ההנהלה ב- 5/1/16, הצעת התקציב תפורסם לציבור לקראת האסיפה שתתקיים ב- 9/1/16.</p> <p>רשם: גדי נחום.</p> <p>ערך: דורון רוזנבלום.</p> <p>אישר: ניב ליש.</p>	<p>נוכחים: ניב ליש, שי אורבך, אמנון גורן, שאול אלטר, אלמוג אביעז, יונתן שטינדל, תומר מלמוד, גדי נחום, אדמית פלג, דורון רוזנבלום.</p> <p>חסר: דקל ערוסי.</p> <p>1. <u>אישור פרוטוקול 8.16 – הפרוטוקול אושר.</u> במהלך אישור הפרוטוקול הציג ישראל ברקאי – מרכז "תרבות חיים" התקדמות ביחס ליצירת מודעות ציבורית בנושא האופניים החשמליים.</p> <p>2. <u>השלמת תשתיות - דיווח.</u> נמסר דיווח לגבי ההתקדמות. נבחר ע"י המועצה האזורית קבלן לביצוע. יתחילו בעבודות השלמת התשתיות בהרחבה (תאורה, גינון, השלמת מדרכות) ובמתחם הפנאי (גן שעשועים), בהמשך ייבחר קבלן נוסף להקמת מתקן המשחקים במקום שיועד לכך עפ"י החלטת קלפי "נוף אשדות" (לצד הבריכה).</p> <p>3. <u>תשלום מס קהילה- מגרשים כפולים.</u> עפ"י התקנון, על כל בעל מגרש בנוי לשלם מס קהילה. נכון להיום, בשלושה מגרשים כפולים משולם מס רק עבור מגרש אחד.</p> <p>הוחלט: לבצע בחינה משפטית בסוגיית תשלום מס הקהילה במגרשים הכפולים.</p> <p>4. <u>תקציב 2017.</u> הוצגו הנחות העבודה והצעת תקציב, כפי שגובשו ע"י צוות התאום. הוצגה הצעת תקציב חלופי ע"י יוני ברקאי (בשם קבוצת חברים). הוחלט לכלול בהצעת וועד ההנהלה לתקציב 2017:</p> <p>א. מס הקהילה יהיה ללא שינוי – 100 ₪ לתושב.</p> <p>ב. להפריד בין תפקיד מנהל הקהילה למזכיר הקיבוץ.</p>
---	---

שלושים למשה אריאלי ז"ל

60 שנה חיינו ביחד. סמכתי עליך והייתי תלויה בך בכל דבר. קשה לי לראות איך אני ממשיכה בלעדיך. מזל שיש לנו ארבעה ילדים נהדרים ונכדים טובים ובעזרתם אשתדל להמשיך.

הלכת מאיתנו זקוף, בריא, צלול, מעורב בכל וכך נזכור אותך!

מת בטרם עת.

נועה

מתחת כל רקפת, כל תינוק, כל פרט

הולך אדם לעבד

במלאו און, במלאו חונו

במלאו אהבתו -

אתת בהט את חייו.

ונה האפיב.

ואין בארץ פרט א'א'א'א'

אדם.

יום אחר, יום כבר 30.

הלכת לישון ולא התעוררת.

אני יושבת בערב לבד בבית כמו הרבה ערבים בעבר. הלכת לישיבה מתארכת או לאסיפת קיבוץ. כבר מאוחר, אני אלך לישון, אשמע בבוקר מה היה. ואז – נזכרת, בית קברות, תלולית עפר. וכמו שגוני נכדנו – נכדך הקטן והאהוב אמר: סבא שוכב מתחת לפרחים.

בינתיים הפרחים קמלו, תלולית העפר יושרה ובמקומה נוצק גוש בטון ועליו פלטת שיש עם כתובת "פה נקבר משה אריאלי ז"ל (מלים בלתי נתפסות).

מכאן כבר אי אפשר לחזור.

אומרים שאנחנו נמצאים בעולם הזה לשם תיקון וכאשר מסיימים את התיקון עוברים לעולם הבא. איני יודעת איזה תיקון היית צריך לעשות, אך ברור לי שבהחלט לא הגיע זמנך ובהחלט לא חשבת עדיין לעזוב אותנו. עוד היו לך תוכניות, עוד היתה בך סקרנות ללמוד ולדעת.

נרשמת ללימודי ארץ ישראל במכללה האקדמית והתפעלת מההבדל העצום בין לימודים היום לבין לימודיך באוניברסיטה לפני כ-50 שנה.

קנית מחשב וטלפון חדשים ושמת על יכולתך להשתלט על הפעלתם.

קנית ציוד חדש לרכיבת האופניים ואמרת שהרכיבה על הכביש מחדדת לך את החושים.

נהנית לנסוע לתל אביב, לבלות עם הנכדים ולחזור בלילה הביתה. הנהיגה לא היתה קשה בשבילך.

עוד ביום שישי האחרון קבעת פגישות עם אנשים, דאגת לעתיד הקיבוץ והמפעל והיית מעורב בכל דבר. שמחת שבגילך, 80 פלוס, עדיין מזמינים אותך להתייעצויות, שומעים ומקבלים את דבריך, ואכן ידעת לשכנע.

משה אריאלי – 30 למותו

למי שלא זוכר, אודי הפעוט זרע זרע של צנונית. אמא, אבא ואחיו הגדול אמרו לו בעדינות שזה "לא יגדל", אולי מכיוון שהם רצו למנוע ממנו אכזבה גדולה, אך אודי טיפל בזרע במסירות הוא עקר את העשבים מסביב והשקה אותו... אולם לא נראה דבר... ושוב לא נראה דבר... ושוב כל בני ביתו אמרו לו "זה לא יגדל", אך אודי המשך לטפל בזרע במסירות ובסבלנות והנה יום אחד הצנונית נבטה. "והרי אודי ידע כל הזמן שהיא תגדל."

במילים של מבוגרים אפשר להגיד שהספר מתאר את הקושי שבהתמודדות עם הלא נודע, ואת כוחה של האמונה לעזור לנו להתגבר על החששות שמרפים את ידנו; הוא מתאר את כוחה של האמונה לעזור לנו להתמיד ולהתמסר להגשמת חלומנו ולהתאזר בסבלנות הדרושה.

נזכרתי בסיפור כשחשבתי על הפרוייקטים שהוביל משה אריאלי במסירות בהתמדה, באמונה, באופטימיות, רבים (וגם אני) אמרו לו: זה לא יעבוד, זה לא יכול לעבוד, אין סיכוי... אבל משה שלמד כל נושא לעומקו, ידע את מה שאנחנו לא ידענו ולכן המשך להוביל גם כשהוא הולך נגד הזרם, נגד הרוח, מול שטף של פסימיזם – ולא עוצר (לשמחתנו).

וכיום, אנחנו נהנים מכמה פרוייקטים שתכנן והקים. נדמה לי שידענו (גם אני) לבקר, להתלונן להאשים ושכחנו להעריך ולהודות.
משה - תודה!

כך היה כשהקים וניהל במשך שנים רבות את לוג – מול מתנגדי תעשייה וקידמה, והנה 'לוג' משמש היום כמקור חשוב בפרנסתנו. כך היה כשליווה והקים את פרוייקט האירוח הכפרי הנקרא היום נהרא. כך היה כשליווה את הקמת פרוייקט חוות היהודים המשמש היום הענף המרכזי בחקלאות של הקיבוץ.

סוף בעמוד הבא

לפני 30 ימים נעלם משה אריאלי מהנוף שלנו, קיבוץ אשדות יעקב ועדיין קשה ועוד יהיה קשה לתפוס את ההעלמות הפתאומית הזו של משה מכל כך הרבה תחומים בהם היה מעורב ושותף פעיל, ממש עד הרגע האחרון של חייו.

בכל השנים שאני זוכר את עצמי כבוגר בקיבוץ, משה תמיד היה נוכח, מעורב ושותף פעיל. בשנים שהייתי בלב העשייה חוויתי אותו בצורה יותר מוחשית עושה מדבר ועושה ועושה.

קלישאה ידועה אומרת על נפטר שהחיים כאן בלעדיו יהיו שונים מהחיים שהיה שותף להם. אני חושב שלגבי משה זו לא קלישאה. ורוצה להגיד על זה 2 דברים

א. אשדות של עד היום הייתה נראית אחרת לולא משה אריאלי שניהל, תכנן, בנה, הקים, למד, הוכיח, חשב רחוק קדימה והגשים מטרות שנראו דמיוניות כאש העלה אותן

ב. אשדות מהיום ללא משה אריאלי היא אשדות אחרת מאשדות עם משה אריאלי.

משה ובני דורו רואים בי, יונתן, בחור צעיר ויחד עם זה ממרום שנותיי, ענייני הקיבוץ כבר פחות מטרידים אותי ותמיד הופתעתי לראות איך משה המבוגר ממני בכמעט 20 שנה, עדיין כל כך אכפתי, מודאג ופעיל. רק לאחרונה גייס אותי לצוות שיעסוק בשילוב צעירים בתפקידים בקיבוץ.

כמו שאמרה עמליה, ובצדק- קשה לסכם את פעילותו הרבה של משה אז אקרא דברים שכתבתי על משה בעלון הקיבוץ לפני כמה שנים.

סבאותי החזירה אותי אל ספרי הילדים. זרע של צנונית הוא ספר קלאסי קצר כתוב ומאוויר בעדינות ובתום. ספר שנעים לספר אותו לילדים ושחשוב לספר אותו גם לעצמנו ולהתחזק.

30 למשה אריאלי - סוף

לאור הנר

וכך האיש יצר את דמות הנר:
מן החומר לקח לו חלב רק
וחיור
ואף תוכו את פתיל חייו חיבר
ואל היה הנר שלם.

כאם קטנה הדליק אותו
וכמו אדם: תמיר, עד תום
בצר בחושק לאיסוף,
לזהב ומהבהב,
כמו נשמת הרוח הנושם.
אזהב
את מצלף הכרפריט,
לולף החלב כדמעות על
הספריט,
על פולחנו של המזרח.
חייל באהלו את המכתב אומר.
ובליף סער, מאוחר
כשרצמים נופלים בחשכה
ולא רואים שמים, לא כוכב
לזהב,
אל מצליקים את שארית הנר
ויש תקווה שהצולף ישוב ויתבהר.

נתן יונתן

כך היה כשליווה, במשך שנים את פרוייקט
ההרחבה הקהילתית שידע עליות ומורדות
ונמצאת היום במצב שכל 100 המגרשים
תפוסים ו"מלחמה" על כל מגרש פנוי או
מתפנה. ההרחבה ששינתה ועוד תשנה את
פני הקיבוץ, ההרחבה שהוסיפה לקיבוץ רוח
חיים, צעירים וילדים בדיוק כמו שמשה חשב
והאמין לפני עשר שנים כשהוביל אותו כנגד
רבים חסרי אמונה ומעוף.

כך היה כשעסק בהריסת הבתים הישנים
בשכונה הצפונית בשביל שיעסוק בהקמת 35
יחידות דיור חדשות – שכונת הפרחים.
כך היה כשליווה במשך שנים את פרוייקט
פינוי מג"ב והחזרת השטח לחיקו של
הקיבוץ. כך היה כשליווה את פרוייקט
שיפוץ בריכת השחייה. כשלווה את פרוייקט
הקמת בית הכנסת הגודש, מידי שבת, כשני
מניינים ובחגים עשרות רבות של חברים
ואורחים. כך היה כשליווה, לאחרונה, את
פרוייקט הפרדת הצנרת בבתי החברים
והכנסת מוני מים.

קשה לי לתפוס איך בן אדם מצליח ללכת
ולפעול, כל כך הרבה שנים, מול חבורת
חברים קטני אמונה, "מהנדסים" מקומיים
שמסבירים לו כמה הוא טועה, מוכיחים לו
שזה לא יצלח, שזה לא יכול לעבוד
ומייחלים לנפילתו. והוא, כסלע איתן,
בנחישות, במקצועיות, באומץ; לומד, מאמין
נשאר אופטימי, והיום הפרוייקטים האלה
מדברים בעד עצמם. והוא, משה, עדיין, מלא
כוחות לקראת עוד פרוייקטים חסרי סיכוי
כמו: שיוך דירות, בנייה בקו הכחול, בית
הספר למוגבלים, פרוייקטים שבכוח אמונתו
והאופטימיות שלו וודאי עוד יתגשמו.
אני מאחל לך משה, המשך יצירה והרבה
בריאות.

כך כתבתי לפני כמה שנים. היום האיחול
הזה כבר לא משמעותי. אני מאחל לכם
בני המשפחה שתתנחמו בזיכרונות
הטובים והיפים ואני מאחל לעצמי להגיע
לגילו של משה בבריאות טובה ותוססת
כשלו ואולי גם.... להיעלם בדרכו.
יונתן אלתר

אתר נהריים לאן?

מקרקעי ישראל, הקרן הקיימת, תוך דגש על כך שאין לנו כל שליטה בנכס הקרקעי ואנו תלויים בהחלטותיהם. לראייה - כתנאי לאישור לחברת השמל לניקוי תעלת האפס והזרמת המים, נדרשים שני הקיבוצים לתת למועצה שיפוי על חתימתה בהסכם מול חברת החשמל. ההסכם כולל בין היתר התחייבות שלא לגבות תשלום בכניסה לאי נהריים למעט סיורים מודרכים."

חשוב לציין שעד אותה החלטה, שהיא חלק מהסכם עם חברת החשמל, גבה האתר עבור השביל במתכונתו הישנה 10 ש"ח לאדם, סכום שנועד לכסות בין היתר את הוצאות הגינון של האתר וחלק מתשלומיו לספקים, שעת לא נמצא עבורם מקור חלופי. המשמעות של אי גביית תשלום עבור השביל אומר עופר לוי, מנהל האתר, היא הפסד הכנסה ישיר של אלפי שקלים מדי חודש, לאתר התיירות המשותף. גם אם מדובר בצעד 'בונה אמון', שנועד ביום מן הימים להכשיר את העברת הקרקעות לידי הקיבוצים - הרי שהתהליך הוא מורכב וסבוך, ואיש לא יודע מתי, אם בכלל, יצא אל הפועל.

לאור אי הוודאות בעניין זה, קיבלה לאחרונה הנהלת אשדות מאוחד בראשות היו"ר חוה גל עוז, החלטה חד-צדדית לצאת לאתר מחברת 'אשדות נהריים' ללא תמורה, כשמנגד מבקשת אשדות מאוחד שימחקו את כל התחייבויותיה בכפוף לבדיקה משפטית וחשבונאית של תקנון החברה. על החלטה זו הוגש ערעור על ידי אחד החברים, אך זה נדחה וההחלטה נותרה בעינה.

אבנרון

המשך בעמוד הבא

לפני מספר חודשים התקיים בנהריים טקס חנוכתו של שביל הסכרים החדש (להלן 'שביל שאול') שעלות הקמתו נאמדה בלמעלה ממיליון ש"ח, באמצעות החברה הממשלתית לתיירות והחברה לשימור אתרי מורשת. השביל משקיף אל הירמוך וסביבותיו מבעד מרפסת דקורטיבית (דק) המאפשרת מבט רב משמעי אל שני צידי גבול השלום הישראלי ירדני. בטקס המרשים נטלו חלק מנכ"ל החברה לשימור אתרים עמרי שלמון, יו"ר חברת החשמל אלוף (מיל) יפתח רון טל, כמו גם מנכ"ל החברה, ראש המועצה האזורית עמק הירדן עידן גרינבאום, קודמו בתפקיד יוסי ורדי ונציג רשמי של ממלכת ירדן. רון-טל, ידיד אישי של גרינבאום, אישר חודשים אחדים קודם, בתוקף סמכותו כיו"ר החברה, העברת חלק ממי הירדן (כ-1000 קוב לשעה) אל תעלת האפס המקורית, פעולה שפסקה עם השבתת המפעל ב-48. התעלה נוקתה ממשקעי העבר ומפל העודפים המיתולוגי, 12 מטר גבהו, שמחבר בין תעלת האפס לירמוך, שב לפעולה סדירה. המיזם הפך עד מהרה לאטרקציה תיירותית יוצאת דופן, שהביאה למקום קהל רב, וזאת על רקע הקיץ הקשה של עמק הירדן. אם מצרפים לכך את חידוש הסיורים ב'אי השלום', אחרי שנתיים ומחצה של השבתה מאונס בשל החלפת הגשר, הרי שמדובר בחבילה תיירותית ייחודית, שכוללת ביקור קצר בחו"ל בשילוב עם סיור רגלי מהנה בעקבות מפעלו של 'הזקן מנהריים'. היו תקוות להגדלה משמעותית של הפעילות התיירותית המשותפת לשני האשדותים, ובעקבותיה לעליה מקבילה בהכנסות, וזאת אחרי רצף שנים שהאתר מתקשה להרוויח.

לאחרונה התברר שהשמחה היתה מעט מוקדמת, וזאת על רקע קשיים בהעברת הבעלות על הקרקע לידיהם של המשקים השותפים (אשדות איחוד ומאוחד). במידע לציבור שהופץ לחברי אשדות יעקב מאוחד לפני כחודש, נכתב ש..."בדיון פנימי היתה התייחסות לתלות בכל הגופים המחזיקים בקרקע: חברת חשמל, רכבת ישראל, רשות

אתר נהריים לאן? - המשך...

טבעי פנתה לקיבוצים אשדות מאוחד ואיחוד מי שהפעילו עד היום את האתר.

כל אחד מהקיבוצים קיים דיון בהנהלה שלו. באשדות איחוד קיימנו דיון בהנהלת אגדה וקיבלנו החלטה המורכבת משני שלבים:

שלב ראשון:

לפעול לפרוק השותפות בחברת "אשדות תיירות ופיתוח בע"מ" ללא קבלת תמורה, בכפוף לכך שכל התחייבויותיה של 'אגדה' לחברה ו/או לשותפים ימחקו. כל זאת לאחר בדיקה משפטית וחשבונאית של תקנון החברה והמשמעויות של ההחלטה.

בשלב שני:

המשך פעילות האתר כחלק מפעילות נהרא, תוך שימוש במעטפת הניהולית והשיווקית של נהרא. הפעלת האתר בכפוף לחתימת הסכם עם המועצה.

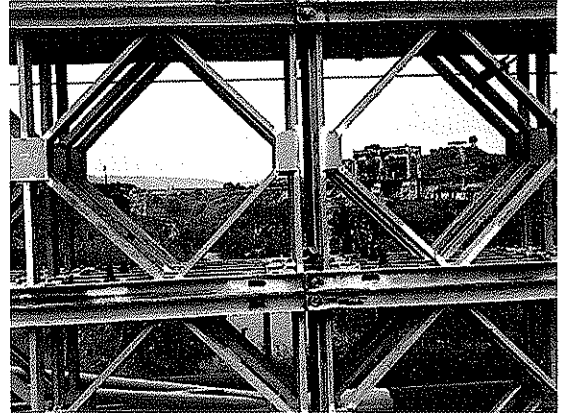
אשדות מאוחד הודיעו לנו כי קיבלו החלטה זהה לזו שאנחנו קיבלנו כשלב ראשון.

לאור ההחלטות שהתקבלו בשני הקיבוצים, אנחנו נמצאים בדיונים מול המועצה על מנת ללמוד מהן את הדרישות מאיתנו שנובעות מההסכם שיחתם בין חח"י למועצה ולהגיע להסכמות והסכם שלנו מול המועצה להפעלת האתר.

במקביל נדרש הצוות בינהרא' להערך להפעלת האתר באחריותם ובניהולם. הפעילות הכלכלית של נהריים נכללה בתוכנית השנתית של 'נהרא' בהנחה שתהא מאוזנת.

מידע נוסף מוזמנים לשמוע בעת הצגת התוכנית השנתית של 'אגדה'.

עמית

תגובת עמית אורלנד מנהלת עסקים:

בשנים 2015-2016 עבר אתר נהריים שיפוץ בשביל הסכרים בהשקעה של התמי"ת (כ-2 מיליון ₪) וכן החלפת הגשר המוביל לירדן במימון משרד הביטחון (כ-5 מיליון ₪). בנוסף, מהקיץ האחרון חודשה זרימת המים מהירדן לתעלת האפס ובמפל הסכר זורמים מים לירמוך.

השקעה זו התאפשרה לאחר שהמועצה התגייסה ותמכה במהלך, עמדה מול הגורמים הממשלתיים והתקשרה עמם, כמו גם העמידה סכום מתקציבה מול הסכומים שהעמידה החמ"ת.

בנוסף, המועצה היתה זו שהתקשרה עם בעלי העניין השונים במקום, בעיקר עם חברת חשמל לישראל (חח"י) וקיבלה אישורים לעבודות שהתבצעו באתר.

הקיבוצים אשדות מאוחד ואיחוד שמפעילים את האתר מזה שנים רבות לא הצליחו ליצר יתרון כלכלי משמעותי, ובשנים האחרונות אף הפסידו סכומים לא קטנים.

לא ניתן היה לפתח במקום פעילות משמעותית ללא הסדרת הזכויות הפורמליות של הקיבוצים במקום, הסדרה שתבטיח כי היה ויבצעו השקעות במקום, יוכלו ליהנות מפרותיהם ככל שיהיו.

המועצה בראשות עידן עושה מאמצים להגיע עם חח"י להסכם ארוך טווח שיעניק לה הזכויות באתר. זכויות אלו יש בכוונת המועצה להעביר למי שיפעיל האתר. באופן

ארכיון אשדות יעקב איחוד

מחווה להדה אורן

המאמץ ובתוך כך מגלם שניות של ציות והתרסה, וירטואוזיות ועינוי."

"לצד תערוכתה של הילה בן ארי תוצב במוזיאון תצוגה ארכיונית בשם "הדה אורן: 'התנועה היום יומית באיזה תנאים היא ריקוד?'" המכילה פריטים מהביוגרפיה המקצועית של הכוריאוגרפית. התצוגה תכלול צילומים, קטעי וידיאו, רישומים, קטעי יומן ועוד, המתעדים רגעי מפתח מארבעים שנות הקריירה של אורן."

שבת שלום וחג שמח,

שאול ינאי

לפני שנתיים האמנית הילה בן ארי פנתה לארכיון הקיבוץ במטרה לחקור את עבודותיה של הדה ולבסוף להציג מיצב ווידאו המבוסס על עבודות אלה. לאחר שנתיים של עבודה התערוכה יוצרת לדרך במוזיאון הרצליה לאמנות עכשווית..

שם התערוכה: תנועה בין קווים שבורים: מחווה להדה אורן
אוצרת: טל יחס
14.1.2017 : פתיחה
22.4.2017 : נעילה
להלן דברים הלקוחים מהטקסט שיופיעו במוזיאון:

מיצב הווידאו של הילה בן ארי (נולדה ב-1972) תנועה בין קווים שבורים, "מבוסס על מחקר מקיף שערכה האמנית בגוף היצירה של הכוריאוגרפית הישראלית הדה אורן. העבודה היא פרק נוסף בסדרת עבודות מחווה של בן ארי, בהן היא מנהלת דיאלוג עם גופי עבודה של יוצרים ישראלים ותיקים שפעלו בדיסציפלינות אמנותיות שונות." במיצב זה "מציעה הילה בן ארי התבוננות מחודשת בעבודותיה של אורן מבעד לפרקטיקה האמנותית שהיא מגבשת בעבודותיה מן השנים האחרונות. בן ארי, ילידת קיבוץ יגור, עוסקת בעבודותיה בנוכחות הגוף הנשי בתוך המרחב הקולקטיבי באמצעות מחקר חזותי, הבוחן שאלות של משמעת והתנגדות ביחסים בין הגוף הנשי לבין המרחב המבנה אותו ונבנה באמצעותו. בעבודותיה, בסוגי מדיה שונים, מייצרת בן ארי דימויים הפועלים בין תנועה לקיפאון ומעמידים את הגוף (הנשי לרוב) במנחים פיזיים שעל קצה גבול היכולת. תנוחות אלו תובעות מן הגוף מאמץ עילאי תמידי, גמישות, הכלה, סיבולת ואיזון, גם אם תוך הכאבה והטלת מום עצמית. בעבודות הווידאו, השימוש בלופ לוכד את הגוף במשך אינסופי של החזקת התנועה, חושף את חומרת

אינני מנסה לרקוד טוב יותר מאף אחד אחר. אני מנסה לרקוד טוב יותר מעצמי.

- מיכאל ברשניקוב

והרי התחזית...

שחדר אלינו, כשבמקביל אנו מקבלים זרימה מזרחית צפונית של אויר קר מאד. הארוע שקדם לזרימות אלה, היה שקע קלאסי שהוריד עלינו כמות גדולה של גשם בזמן קצר. (באשדות ירדו 100 מ"מ בשלוש יממות). מישהו כתב בפייסבוק, אומר בך, ולא אגיד לך מי, שאחד הגורמים לשקע הזה היא מלחמת האזרחים בסוריה. הכיצד? במהלך הפעילות האווירית והקרקעית בסוריה, נורים כימיקלים שמתפזרים באויר ויוצרים אפקט של הגברת גשם, כאשר הזרימות הבאות מצפון מזרח, גורמות לעננים המגיעים משם להתנפח. המודלים מראים על קו מפריד חזק מחדרה ועד בקעת הירדן כאשר מצפון לו כמות המשקעים גבוהה ומדרום לו היא פוחתת בהתאמה. תופעה זו נחקרה כבר המהלך מלחמת העולם השניה ונמצא קשר מסויים בין פעילות מלחמתית לבין הגברת כמות הגשם. בשבוע הבא, צופה בך עוד גל של גשם ובינתיים נסבול בעיקר מקור. אשר לשלג בירושלים שמטריף את דמיונם של הישראלים- הוא לא צופה שארוע כזה יתרחש במהלך דצמבר, כי לא בשלו התנאים לכך.

אשר לעתיד- המודל האמריקני שחזה את נובמבר השחון ואת המשקעים העזים של דצמבר, צופה ינואר שחון למדי ופברואר די ממוצע, כלומר- אנחנו מדברים כרגע על חורף עם חודש אחד מאד גשום, בדומה ל- 2013. הלוואי ונתבדה

אגב מה קרה לתנורים להגברת הגשם?
היום זורעים עננים במטוסים ולא מתנורים סטבילים. מטוס רודף אחר ענן, נכנס לתוכו וזורע אותו, בדרך כלל באזורי הים.

ומה בדבר תאוריית הקשר בין גובה החצב לכמויות הגשם?

אם זה היה נכון, אומר בך בחיך, הייתי לוקח את החצב לעבוד בשרות המטאורולוגי... העובדות הן שהחצב אוגר מים משנה שעברה בבצל, ולקראת סוף הקיץ 'מתפוצץ', כך שאם קיים קשר, הוא שייך לעבר ולא לעתיד.

ראיין: אבנר

אורי בך שייך לדור חזאים אפרורי, שלצערנו הולך ונעלם, ועל רקע אפרוריות זו, בולט הדור הנוכחי של 'חזאי הטלוויזיה' (הגדרה שאורי בך מעולם לא אהב) שהפכו לסוג של סלב. חזאי העבר היו עובדי השרות המטאורולוגי לכל דבר ועניין, ואלה מהם שהעברית היתה שגורה בפיהם טוב מאחרים, התבקשו להקריא את התחזית למאזיני יומן חדשות הרדיו, בלי גינוני טקס. בין אותם חזאים שדיווחו למהדורות הרדיו, בלט אורי בך בשפתו הקולחת והעסיסית, ועם אמירות יחודיות כמו: 'אילת, 'ארץ השמש הנצחית', ידע להתחבב על המאזינים. בך אף הרשה מדי פעם לעצמו להרחיק לכת בתחזיותיו, מה שנחשב אז בשרות לשבירת מוסכמות, אבל הוא הלך עם האמת שלו ולא חשש.

את אירית ועמוס גל פגש אורי בך לפני כעשור בטיול משותף בהרי הקצ'קאר שבתורכיה, ומאז הוא הפך עבורם לחזאי פרטי, ומעת לעת כאשר הוא מגיש את התחזית היומית ברדיו, היה מגניב את השם 'אשדות יעקב' ורק הוא והגלים יודעים שזו דרכו למסור להם פריסת שלום. גם היום כפנסיונר, הוא ממשיך לעקוב מביתו בירושלים באדיקות בלתי מתפשרת אחר שידורי הלווין ומכ"מ העננים, ולכל מי שפונה אליו, קל וחומר מעמק הירדן, הוא נכון לענות לכל שאלה בשפתו הקולחת וחוש ההומור שחביב עליו. לכל מי שקושר כתרים לחורף הנוכחי, שהחל באופן מינורי, אך קיבל תאוצה עזה בדצמבר, מזכיר בך את חורף 2013, אז ירד במהלך דצמבר שלג כבד בירושלים עם הפסקות חשמל ממושכות, ובצפון ירדה כמות עצומה של משקעים מלווים בגל קור עצום, שהזכיר לרבים את חורף 91/92, אך הסתיים בקול ענות חלושה עם 70 אחוז מהממוצע הרב שנתי. אורי מזכיר שבינואר אותה שנה ירדו באשדות יעקב שני מילימטר בלבד- נתון חסר תקדים, וגם בחודשים הבאים המצב לא השתפר בהרבה.

בך מעריך שבחורף הנוכחי נגיע בצפון הארץ לממוצע פלוס, אך מקו באר שבע ודרומה יירדו פחות מילימטרים מהרגיל. מה שאנחנו חווים בימים אלה, לדבריו, הוא אפיק רום

והרי התחזית - סוף

צקב תקלף - עוב נאחף
 מלף טוב!
 לפולף ואלף פאר
 הולףדת הנכדה - אן
 הף לפצדי ורוצי לפנדאו
 אחות לפף
 מלף טוב לפספחה!

מלף טוב!
 לפמירל'ה דוד
 הולףדת הנ'נה
 נכדה לפדי וטובה
 הף לפירה וצומר
 מלף טוב לפספחה!

מלף טוב!
 לפסליה ואלף אברהם
 הולףדת הף
 מלף טוב לפספחה!

שיאנית הגשם
 בשבוע שעבר נשבר באשדות יעקב שיא
 בן למעלה מ-20 שנה כאשר ביום
 שלישי 14.12.2016 בשעה 06:00
 נמדדה כמות של 80 מ"מ במהלך יממה
 אחת!! בכך נשבר שיא הגשם היממתי
 הקודם שנרשם ביום 18.12.09 אז נמדדו
 72 מ"מ. ימים גשומים מאד נרשמו גם
 ב-8.2.95 אז ירדו 70 מ"מ ו-22.2.97 עם
 58 מ"מ.

יש להעיר שרישומי גשם מסודרים מתנהלים
 באשדות ירקי מאז 1995 כשמוישי מנטל
 (שאפו על ההתמדה) נטל את המשימה ועומד
 בה בהתמדה ראויה לציון. רישומי שנים
 קודמות, כולל שנת השיא 91/2 נמצאות
 בארכיון. או שלא.

טוב להזדקן בכפר

ומשם גדלנו בהדרגה. אם לסכם את שש השנים שאני כאן, הרי שלמרות הריחוק ממרכז הארץ שהוא בעייתי, זהו חלום ורוד שמתגשם הלכה למעשה. אורח החיים זה איננו מתאים אמנם לכל אחד, אך הרוב הגדול של מי שבחרו לחיות במקום, מרגישים שחיים בגן עדן.

רשמית, מקבל הכפר דיירים מגיל 65, למרות שבפועל יש גם מבוגרים פחות. כלפי למעלה אין מגבלת גיל. כמובן שלא פעם תוכל לפגוש בני 85 שנראים ומתנהגים כמו בני 65 ולחלופין תפגוש בני 60 שנראים ומתנהגים כמו 80-90, כל אחד והביולוגיה שלו ובעיקר אורח החיים שניהל לאורך שנים. שליש מאוכלוסיית הכפר הינם זוגות, השאר בודדים, רובם מטבע הדברים נשים. גברים שמגיעים לכפר במעמד של בודד, בדרך כלל לא נשארים במעמד זה זמן רב... המוצא הנפוץ בכפר הוא אשכנזי, אך יש בו מבני כל העדות. מבחינת רמת השכלה, אנו מזהים ממחוסרי קרוא וכתוב, דרך בוגרי עממי ועד פרופסורים באוניברסיטה. לגבי פריסה גאוגרפית, אתה מוצא כאן דיירים מנוה אטיב בצפון עד אשדוד בדרום, דרך צפת, עפולה, טבריה, ירושלים וגוש דן. מבחינה כלכלית ישנם הבדלים מהותיים בין כאלה שבקושי עומדים בעלויות המחיה לבין אחרים שמצבם משופר בהרבה. מה שמדהים במיוחד, הוא מגוון הגילאים העצום שבין שישים לתשעים, שמצביע על אוכלוסיה מאד מגוונת. בקיצור, מיקס של הכל מהכל.

אדם שרוצה להתקבל לכפר כמו שלנו, מסביר עומר, צריך להיות עצמאי מבחינה גופנית, ומי שאינו כזה לא יוכל להתקבל לצערי. חברי קיבוץ? אין שום בעיה. כרגע אמנם אין כאלה אבל היו בעבר. הסיבה שחברי קיבוץ אינם ממהרים לפנות למוסד כמו שלנו, נעוצה בכמה סיבות. א. אין להם דירה על שמם שיוכלו לממש ב. הפנסיה בקיבוץ נמוכה ג. הסביבה הקיבוצית נותנת

המשך בעמוד הבא

עומר כהן עבר לא מעט תחנות משמעותיות בחייו הקצרים. הוא ניהל את חברת הנעורים של אשדות איחוד, סיים תואר שני במנהל עסקים וניהל את האירוח הכפרי של אשדות בטרם נקרא 'נהרא'. במהלך תקופה זו, נקרא לדגל על ידי ולולה לקדם את נושא התעסוקה בעמק הירדן. תוך כדי תנועה נבחר לנהל את 'עמותת התיירות' של עמק הירדן, ומאז 2011 הוא המנהל הראשון של 'בית בכפר' שעל חוף הכנרת, סמוך לקיבוץ גינוסר.

'בית בכפר' מסביר עומר, היא רשת מובילה בארץ בתחום הדיור המוגן, שיש שנוטים לבלבלו שלא בצדק עם בתי אבות. דיור מוגן נועד לאוכלוסיה עצמאית לחלוטין בסביבה מוגנת, שזה אומר שרותים רפואיים, שרותי תרבות קהילה חברה ופנאי. אם תרצו- סוג של כפר נופש שמיועד לאוכלוסיה מבוגרת. למרות הדימוי האליטיסטי, ברוב המקרים מספיקה בעלות על דירה (לא בהכרח במרכז הארץ), פלוס פנסיה ממוצעת, ואתה יכול לחיות בכפר כזה, אך בתנאי שאתה מוכן 'לאכול' את הירושה.

'בית בכפר' שלחוף הכנרת, התחיל כשותפות בין משפחת בלושטיין לקיבוץ גינוסר. השותפות נקלעה לקשיים כלכליים. אחרי שנים רבות של התדיינות, פורקה השותפות, המשפחה קנתה את הקרקע מהקיבוץ, ואז החל תהליך של אישור מחדש של כל היתרי הבניה. תהליך הבנייה, מייזום הפרויקט ועד פתיחתו, ארך 18 שנים, מתאר עומר, שנכנס לעבודה חודש לפני אכלוס הכפר ובד בבד עם עבודות הגינון ופיתוח השטח. הפתיחה הרשמית היתה בשנת 2011 עם שלוש דיירות

טוב להזדקן בכפר - המשך...

החיים, והן כי היום חשוב מאד לדור המבוגר, שלא ליפול לטורח על הדור של הילדים, שגם הוא עסוק ופעיל מאד. בשנים האחרונות נכנס לשוק מתחרה מאד גדול-עזריאלי-עם בתים מאד גדולים, חלקם בהקמה. כמו כל מוצר שהוא בר שיווק, גם כאן התחרות קשה ותובענית. כרגע אנחנו עומדים על 60 יחידות דיר, שזה שלב א', אך כבר במהלך השנה הקרובה אנו נכסים לבניה של 180 יחידות נוספות. 'בית בכפר' הוא עסק פרטי, שיש בו אגף שעוסק בשיווק ומכירות, שאיני חלק ממנו, אך מעורב כמובן בפעילותו במה שנוגע לשיווק הסניף הצפוני אותו אני מנהל. לעומר אין ספק שתפקידו הקודמים ציידו אותו בארגז כלים מצויין, בעיקר משום שזו קהילה בעלת מאפיינים שמאד דומים לקיבוץ.

מה הקשר שלכם למועצה?

דיירי הכפר הם תושבי המועצה האזורית לכל דבר ועניין, והתנהלות היא בהתאם: חשבונות הארנונה משולמים למועצה, הדיירים רשאים להשתמש בכל השירותים שמעניקה המועצה לתושביה. למעשה אנחנו כמו ישוב נוסף במועצה, רק ישוב מבוגר יותר. לקראת הבחירות לראשות המועצה, הופיעו אצלנו כל המועמדים, אך רוב הקולות ניתנו לעידן, שהיה מרצה לכלכלה בכפר, ולכן היה מוכר לדיירים ואהוד עליהם.

אתה עדיין פעיל באשדות?

אני יושב בהנהלת תיירות וגם בצוות משאבי אנוש ועד לפני שנה ישבתי גם בהנהלת אגדה. אני עוקב אחר הפעילות בתחום האירוח הכפרי שקרוב לליבי, ושמח לשמוע שבקרוב מתחילים לשפץ את בית 71 שהופתעת לגלות שמאז 97 לא עבר שום שינוי מהותי. בעיני זה על גבול הנס, שהצליחו לתפעל ולמכור אותו עד עכשיו. כלל ידוע בתירות שאתה חייב לשדרג כל הזמן מוצרים אחרת הם מתכלים, כי כולם רוצים את הכי טוב, ולשלם כמה שפחות.

המשך בעמוד הבא

מעטפת שהיא סבירה, כלומר לא מספיק טובה אבל גם לא רעה מספיק שתרצה לברוח ממנה. מה שמייחד את הבית שלנו, ששוכן 80 מטר בלבד משפת המים, זה בראש וראשונה הנוף. לרבים מבין הדיירים, כך מסתבר, ישנו סנטימנט לסביבת הכנרת: חלקם גרו פה בעבר, חלקם היו במחנות עבודה, אחרים התאהבו פה לראשונה, טיילו פה; מטען נוסטלגי עשיר, שגם בצימרים נתקלתי בו. זכרונות טובים מחזירים אנשים אל העבר וזה עובד לא רע. עוד יתרון מובהק שלנו, הוא שבמחיר של דירת 40 מ"ר במרכז הארץ, כאן אתה מקבל מטראז' כפול, שלא לדבר על הנוף הייחודי שמסביב, שאין כמותו בארץ.

מה הופך מקבץ מקרי של אנשים לקהילה?

אלה שהיו רגילים להיות עצמאים, מגיעים לראשונה למקום, שמכורח הנסיבות מתנהל כמו קהילה, אמנם קטנה (60 יח"ד) אבל צריכים ללמוד להסתגל. אחרי משבר מסויים של תחילת הדרך, התחלנו לפתח פה מוסדות קהילתיים שכוללים צוותים של עזרה הודדית, וכשמישהו צריך להגיע לרופא בטבריה, פוריה או צפת, ואין לו רכב, תמיד יימצא מי שיתנדב להסיע אותו. התפתחו מנגנונים של עזרה לזולת, תמיכה בבודדים, ביקורי חולים, אירוחים הודדיים בבתיים ובכלל, מתפתחת קהילה של אנשים שתומכים אלו באלו. מרבית האנשים מעדיפים להיות חלק מקהילה בה הם תורמים לפי יכולתם (במעשים, לא בכסף) ומקבלים כשהם זקוקים, אבל מי שבוחר להתבודד, יכול לעשות זאת בלי קושי. כמובן שאני מכיר אישית את כולם. ההכרות במקום כזה קטן היא מאד אינטימית. אתה מכיר את המשפחות, את הילדים, האחים וקורות החיים של כל דייר.

רשת 'בית בכפר', מתאר עומר, היא הבעלים של חמישה בתים הכוללים 1000 יח"ד כאשר הבית שלנו ליד הכנרת הוא הקטן מבין כולם. שוק הדיור המוגן בישראל פורח בשנים האחרונות, הן בשל עליית תוחלת החיים, הן בשל שיפור היכולות הכלכליות ואיכות

טוב להזדקן בכפר - המשך...

ולצאת לדרך חדשה, שיש בה רעננות והתרגשות, לא ממקום שרומס את הישן, מבטל אותו או מתנשא עליו, אלא ממקום מכבד, אבל כזה שמעז לשנות ולנסות דברים חדשים. מה כבר יכול להיות? מקסימום נצליח, מקסימום נגלה על עצמנו כמה דברים נפלאים וחדשים לנו.

כל מילה בסלע...

אבנרון

אור הנר

צריך שכל איש ידע ויבין שבתוך תוכו דולק נר,
ואין נרו שלו כנר חברו,
ואין איש שאין לו נר.
וצריך שכל איש ידע ויבין שעליו לעמול ולגלות
אות אור הנר ברבים,
ולהדליק לאבוקה גדולה
ולהאיר את העולם כולו.
וכל זמן שהנר דולק –
אפשר לתקן.

הרב אברהם יצחק קוק זצ"ל

אשדות מאוחד פרשו מהשותפות בתיירות נהריים. האם גם על אשדות איחוד לעזוב את האתר?

נהריים עברה השנה שדרוג משמעותי. שמחתי מאד לראות שתוכניות בהן טיפלתי לפני 8-9 שנים עת הייתי במועצה, בוצעו סוף סוף והתוצאה בשטח מצוינת. שביל שאול (שביל הסכרים) נראה היום מצוין, ויש מנוף נהדר שאיתו אפשר להרים את האתר. כמוכן צריך לעבור כמה שינויים ושדרוגים בצד של השירות ולמצוא את הדרך הנכונה להרוויח גם כסף במקום.

לשאלתי על עמדתו ביחס לשינויים שעוברת אשדות בכל הקשור להגדלת עצמאות החבר עומר עונה כי הוא מברך על כל תהליך כזה, ואף היה שמח אם דברים היו קורים קודם או מהר יותר. אני בעד עצמאות החבר בכל תחומי החיים ומה שפחות מנגנונים מתערבים לניהול.

כמה משפטים לסיום?

תראה, אנחנו בתקופה נפלאה של השנה. מסתיימת שנה אזרחית אחת ותכף נכנסת חדשה. אנחנו צמודים ל 21.12, שהוא היום הקצר בשנה, ומכאן הימים הולכים ומתארכים, הולכים ומתמלאים באור. זו תקופה מלאה בחגים של אור בראשם כמוכן חנוכה היהודי, וחג המולד הנוצרי. אני מאד אוהב את התקופה הזו, היא מלאה בעיני באופטימיות, בהתחלה של מחזור חיים חדש. אני מאד אוהב לראות בבית בכפר אנשים בני 70-80 ויותר, שיוצאים לדרך חדשה, מגלים בעצמם יכולות וכשרונות ותכונות שמעולם לא הכירו, או לא העזו לתת להן ביטוי. זה נפלא בעיני, שבכל גיל אפשר לחדש ולהתחדש, זה נפלא בעיני כשאנשים בני 80 ובני משפחותיהם מעידים על עצמם שעברו מהפכה, שעברו שינוי דרמטי לטובה. זה משהו שתמיד חשוב לי לחזק ולעודד בין דיירי בית בכפר, שימציאו את עצמם מחדש ואני חושב שאני יכול לאחל את זה לכולם, למבוגרים וגם צעירים וגם לצורת החיים הקיבוצית. שנעז לפרוץ את הגבולות של עצמנו, להתגבר על פחדים

אגירה שאובה

כבר החלה, אמור להסתיים בתוך 5 שנים. ראשי החץ' של החברה הסינית, שהם אנשי ההנדסה, כבר נמצאים בארץ ועובדים סביב שולחנות השרטוט, כאשר לקראת שלב הביצוע, עתידים להגיע כמה מאות עובדים מסין, שישוכנו בקראוונים על שטח 'חומר נפץ' של קיבוץ גשר, שאושר סטטוטורית לבניית מגרשים עבור הקיבוץ.

מתקן דומה של אגירה שאובה, ראשון מסוגו בארץ, הולך ונבנה בימים אלה סמוך לקיבוץ מעלה גלבע, ויהיה מבצעי בעוד כשנה וחצי.

בנוסף, ובלי קשר לפרוייקט האגירה השאובה, מונח לא הרחק משם, צינור בקוטר 30 צול לאורך תוואי קו הנפט הישן 'טפליין', שעתיד להעביר גז טבעי מישראל לממלכת ירדן בכפוף להסכם ל-15 שנים שנחתם בין המדינות. במסגרת ההסכם זה, יסופק לחברות הירדניות גז טבעי בהיקף כולל של 1.8 מיליארד מ"ק שיחל לזרום מיד לאחר שהנחת הצינור תושלם.

חדוה הדר עם מפת הפרוייקט. משמאל - 'מאגר עליון' (מולדת) במרכז - הפיר האנכי, מימין (ממזרח לכביש 90) - 'המאגר התחתון'

אבנרון

מי שנוסע על כביש 90 בסמוך לקיבוצים גשר ונוה-אור, יבחין ממערב לכביש במתחם מוקף גדר איסכורית שהוקם זה מקרוב. מתחם זה הוא נקודת ההתחלה של מה שעתידה להיות בעוד מספר שנים תחנת כח רבת עוצמה (340 מגה-וואט) שתוקם בתוואי שבין כביש 90 לכוכב הירדן ותייצר חשמל בשיטה הקרויה 'אגירה שאובה'. הרעיון של אגירה שאובה הוא לשאוב מים ממאגר במפלס נמוך, למאגר מים במפלס גבוה, כאשר בשעות השפל של צריכת החשמל (בעיקר בלילה) מעלים את המים למעלה באמצעות טורבינות, ובשעות שבהן קיים שיא ביקוש לחשמל, נופלים המים כלפי מטה ומניעים טורבינות המניעות גנרטורים המפיקים אנרגיה חשמלית.

פרוייקט האגירה השאובה שעלותו נאמדת במאות מיליוני שקלים, יכלול סדרת מנהרות שייבנו בשיטת קידוח-פיצוץ בהיקף כולל של 7 ק"מ. המנהרה התחתונה שתיבנה סמוך לכביש 90, תתחבר למאגר מים תחתון, שבנייתו תחל בעוד כחצי שנה ממזרח לכביש תשעים (שטח 'בירה' של גשר ושטח צפוני יותר השייך לנוה-אור). המנהרה תעבור מתחת לכביש 90 בעומק של 60 מטר ותעלה מערבה. המנהרה השניה קרויה 'מנהרת הגישה' דרכה יועברו הטורבינות, הכבלים והציוד הטכני הנוסף. מנהרה זו שאורכה 1100 מטר, החלה להיחפר כבר בימים אלו. כדי שניתן יהיה לייצר את החשמל בכמות המתוכננת (340 מגה-וואט שעה), נחוץ הפרש גובה של 450 מטר, ולשם כך ייחצב פיר אנכי בקוטר ממוצע של חמישה מטר דרכו יפלו המים מלמעלה למטה. המנהרה הבאה היא המנהרה העליונה שתעביר את המים מהמאגר העליון ליד מושב מולדת ועד הפיר האנכי. יזם הפרוייקט היא חברת 'תה"ל מהנדסים-יועצים' חברה בת של 'קרדון', שתיתן גם שרותי פיקוח, והקבלן הראשי היא חברת 'האצ'יסטון ווטר' הסינית-חברת ענק, שבנתה את מתקן ההתפלה בשורק שהוא מן הגדולים בעולם. ממשלת ישראל מתחייבת על פי הסכם זה לרכוש את כל החשמל שיווצר בתחנה. הפרוייקט, שבנייתו

דן שומרון

לו היה דן שומרון עמנו היום, לא היה מרשה לי בשום צורה ואופן לכתוב ספר אודותיו, מציין פרי זאב דרורי בהקדמה לספרו "דן שומרון- מנהיגות שקטה". דן היה צנוע במעשיו ומיעט בדיבורים. רחק מיחסי ציבור ומתקשורת, ודבק בעשייה, ולא אחת, כאשר הפצירו בו פקודיו לערוך כנס מורשת ולהוציא לאור את סיפורי התעוזה והגבורה של לוחמי חטיבה 401, העדיף שההיסטוריה תשפוט וכך גם אחרי מבצע יונתן, עליו פיקד.

"דן שומרון- מנהיגות שקטה" פרי עטו של פרי דרורי, ראה אור לאתרונה בהוצאת ידיעות ספרים ולרגל יציאת הספר התקיים כנס מטעם המכון למחקרי צבא, בטחון וחברה בימכללת כנרת הנושא את שמו של דן שומרון, ועוסק בקידום הידע בממשק שבין צבא לחברה. במפגש, בו נטלו חלק רבים מפקודיו וידידיו של דן, שורטטו קוים לדמותו של האיש עתיר המעשים, שחי בצילה של התקשורת, ולכן דמותו נותרה עלומה למדי.

עברתי על חמשת אלפים מסמכים בארכיון צה"ל, מתאר דרורי, ראיינתי עשרות אנשים וכולם חזרו ואמרו מילה אחת: דן היה מאנץ'. אמנם היה פרא, התווכח, לא ויתר על עמדותיו, אבל היה בן אדם. וזה חזר בהרבה מאד ראיונות. על צניעותו תעיד העובדה

שאך מעטים יודעים שדן היה הראשון שהגיע לתעלת סואץ במלחמת 67, עם שתי פלוגות גייסים תול"ר וסיור, כאשר תוך כדי תנועה הוא פותח את המערך המצרי הצפוף, ועל כך זכה לצל"ש. לא רבים יודעים, משום התמונה המפורסמת שהתפרסמה במגזין 'טיים', שם מצולם על גדת התעלה אלוף (מיל) יוסי בן חנוך, שנחרתה בתודעה. כשביקשו משומרון לסכם את מבצע 'יונתן' השיב במילה אחת. 'מזל'. בעניין השמועות על נטיותיו המיניות, מעיד דרורי שדן סרב להתמנות לרמטכ"ל עד שנקודה זו תתברר, ובעקבות דרישתו, אישר רה"מ יצחק רבין חקירת שב"כ בנושא, והיודעים, יודעים בדיוק מה נכתב שם.

רבות מהתובנות של דן כמפקד ורמטכ"ל, מדגיש דרורי, נובעות מעברו כנהג סמיטרילר בקיבוץ (דן השתחרר מהצבא, עבד כנהג בקיבוץ, וחזר אליו כעבור שנים אחדות בלחצו של תא"ל אפרים פיחוטקה-א.ר.), ואני אומר לכם שכנראה שהמושב במשאית עליו ישב דן היה גבוה מאד, כי הוא ראה למרחוק. ויש אף שכינו אותו 'דן דמייני'.

בדיונים במטכ"ל התבטא דן שהטילים של היום מגיעים למרחק של עשרות קילומטרים. ולכן יש לבנות את הצבא במונחים של עשר וחמש עשרה שנים, וזו (לטעמו של דרורי) הסתכלות של נהג משאית. כל זה מתחולל על רקע הויכוח אם כן או לא מטוס לביא, והשאלה אם יהיה כסף לחמש את הצבא במל"טים ומז"לטים נוכח איזומי העתיד. בסופו של דיון מצליח דן, יחד עם אחרים, לשכנע את הממשלה לעצור את פרויקט הלבאי ולהתמקד בפיתוח צבא היבשה לדורות הבאים, מה שמביא את שר הבטחון ארנס להתפטר. בתקופת האינתיפדה נשמעו קולות שדרשו לפטר את אלוף מרכז, עמרם מצנע, בשל ארועים שונים. דן קם ואמר: אני נותן הוראות לצבא ואם אתם רוצים לפטר אותי, תצטרכו למצוא רמטכ"ל אחר, וזה מופיע בסטנוגרמות. בתקופת רמטכ"לותו פרצה

המשך בעמוד הבא

דן שומרון - המשך...

חשוב אחר, כמפקד המערך הלוגיסטי באנטבה.

אופיו הצנוע של דן, והתרחקותו הכמעט סיוזיפית מסיפורי תהילה, סיכמו הדוברים, הרחיקה אות וממוקדי הסיקור וגרמה לו עוול היסטורי, וספרו של דרורי עושה כאן תיקון בלתי רגיל.

כאשר מלאו לדני שבעים, סיפרה אחותו שלומית, שאלתי אותו 'איך זה? ואז התחלנו לדבר על הילדות, ואמרתי שפחדתי שכאשר אגדל אצטרך ללבוש שמלה. ודני השיב שפחד שכאשר יגדל יצטרך לדבר יידיש....

דני (כך היא קוראת לאחיה) ספג את האהבה לטבע מן החיים. החינוך שלו היה בשדות והוא לא ידע איך נראה בית הספר מבפנים; וגם מההורים; אמא אמרה פעם שאדם נמדד על פי גודל התפקיד שהוא מוכן לשאת על עצמו. ואילו אבא אמר: תמיד חיפשתי את המקום הקשה ביותר כדי ללכת אליו. דן, כמו אחיו הצעיר שאול ז"ל, וכמוני, ספגנו מהורינו את הערכים שעיקרם מכוונת למשימות לאומיות ולהגשמה. ההורים שלנו האמינו שאדם שרוצה לבנות, בכוחו לבנות וביכולתו לשנות. דן סבר שאמא היתה המחנכת האמיתית שלו, בעוד שאבא הוא התגלמות הדוגמה האישית. אין לי ספק שאילו שאלו את דני 'מה עשית בחיים?' סיכמה שלומית, היה ודאי עונה 'חייל בצבא'. דני ראה עצמו חייל בצבא ההגנה, חייל של החברה הישראלית וחייל של העם היהודי.

והנה אנקדוטה מקומית הקשורה בדן שומרון ובמבצע אנטבה עליו פיקד. ביום שישי, כשבוע לאחר שהסתיים מבצע אנטבה והארץ כולה רעשה וגעשה, החליט רכז התרבות המקומי **דובי שושני** לעשות ערב אנטבה בחדר האוכל. דובי משחזר: אמרתי לטובה שימרון שאני רוצה להזמין את דן לערב. טובה התקשרה, ודן אמר לה שאם עושים ערב לכבודו הוא לא בא. הסברתי לטובה שבכל מקרה אני מתכוון לעשות את

סוף בעמוד הבא

מלחמת המפרץ, במהלכה נורו על ישראל 40 טילים ללא תגובה. דן ענה למבקרו שלא היתה, ולו לרגע אחד, ייתכנות מבצעית לביצוע בעירק, ולכן קל היה לשכנע את רה"מ שמיר להמנע מפעולה.

המנהיגות השקטה איפיינה את דן לאורך כל שנות שרותו בצה"ל, סיפר דרורי. דן היה מפקד כריזמטי שידע לשבות את ליבות מפקדי המשנה בכל תפקיד שמילא. כריזמה (מתת אל ביוונית) זו באה לביטוי במדיניות של האצלת סמכויות, מנהיגות, לקיחת אחריות על הפקודים ומתן אמון. אנטבה, הוסיף דרורי, לא היתה יוצאת לדרך אלמלא נחישותו של שומרון וללא דמותו הבוטחת. כאשר נשאל על ידי רבין מה סיכויי ההצלחה של המבצע, עונה דן שאם המטוס הראשון ינחת בשלום הרי שישנם 95 אחוזי הצלחה תוך מינימום של נפגעים וזה מה שהיה בפועל. שומרון עלה במטוס הראשון לאנטבה ועזב אותה אחרון. איש לא ראה ולא שמע אותו בהגעתו, כי באותו זמן ממש, אסף את הקצינים להודיע שמחר צפוי תרגיל חטיבתי וציווה עליהם ללכת לישון...

גם אל"מ (מיל) **אמיר ראובני**, בן אשדות יעקב וחבר אישי של דן, התייחס בדבריו למבצע אנטבה: ברגע שמוטה גור מטיל על דן להיות קצח"ר, הוא הופך היות מתכנן המבצע ולראשונה נרקמת תוכנית שיש בה ייתכנות מבצעית. דן מקבל 'אור ירוקי' להמשיך קדימה והתכנית מתבשלת על פי המודיעין שעומד לרשות המבצע. מאחר ודן תכנן את המבצע, אך טבעי היה שהוא יתמנה למפקדו, וכך היה. במהלך תכנון הפעולה, מפקד סיירת מטכ"ל, יוני נתניהו, נמצא בסיני והוא מגיע פחות משתי יממות לפני שהמטוסים עולים לאויר, כאשר רוב הפרטים סגורים. או אז עולה הצעה שמפקד סיירת מטכ"ל לצורך המבצע, יהיה אהוד ברק, כי יוני עוד לא בעניינים. כאן באה לביטוי מנהיגותו של דן, שקובע שהמפקד האורגני של הסיירת, סא"ל יוני נתניהו, יהיה מפקדה גם במבצע. לאהוד ברק ניתן תפקיד

דן שומרון - המשך...

נר נשמה חודש דצמבר

למפרט	ינטה	28.12.1935	ב' טבת תרצ"ו
יעקובי	משה	17.12.1947	ה' טבת תש"ח
אהרון	פרנץ	13.12.1948	י"א כסלו תשי"ט
ברטלר	פאני	20.12.1950	ט"ז כסלו תשי"י
ארליך	רותי	21.12.1960	ב' טבת תשכ"א
דיין	צבי	18.12.1961	י"א טבת תשכ"ב
גור	אסתר	9.12.1969	כ"ט כסלו תשל"ל
ברמן	גיטה	10.12.1973	ט"ו כסלו תשל"ד
ראובני	חנה	12.12.1978	י"ב כסלו תשל"ט
כץ	נעמי	3.12.1983	כ"ז כסלו תשמ"ד
הראל	רחמים	3.12.1985	כ" כסלו תשמ"ו
בק	פרנץ	5.12.1985	כ"ב כסלו תשמ"ו
מגיני	בתיה	5.12.1986	ג' כסלו תשמ"ד
הירשהויט	שמואל	19.12.1986	י"ז כסלו תשמ"ז
קינן	ישראל	6.12.1989	ח' כסלו תשי"ן
קלינבורד	רחל	9.12.1989	י"א כסלו תשי"ן
ארליך	אברהם	16.12.1991	ט" טבת תשנ"ב
לוריא	בנימין	16.12.1993	א' טבת תשנ"ד
גולני	עטרה	18.12.1996	ח' טבת תשנ"ז
ארליך	קלרה	2.12.1998	י"ג כסלו תשנ"ט
זקצר	נחמה	7.12.2000	י"ב כסלו תשס"א
זקצר	צביקה	23.12.2003	כ"ח כסלו תשס"ד
קינן	חייקה	9.12.2006	י"ח כסלו תשס"ז
שניפר	רבקה	9.12.2007	כ"ט כסלו תשס"ח

הערב, ואם דן יסרב להופיע, נכבד זאת. התחלתי לעבור על רשימת החטופים. לרבים מהם אורגנו מסיבות, ולכן לא יכלו להגיע. אחרי מאמץ גדול הגעתי לזוג עזרא וזנט אלמוג מעין דור, שהסכימו לדחות תכנית ולבוא. בנוסף להם הגיע רופא, ניצול שואה, שנשבע שלעולם לא ילך כצאן לטבח, והיה נכון להלחם על חייו באנטבה, וחבר שלו שקיבל צרור ביד בזמן החילוץ והגיע חבוש. האורחים הגיעו עם זרי פרחים, יין ומה לא. על לוח המודעות היתה מודעה מאירת עיניים שהכין שושו, והקהל החל להתאסף. עמדתי בחוץ והסברתי לאורחים: תראו, שם, בקומה השניה, גרים הוריו של דן שומרון. הללו נכנסו פנימה והתנפלו עליו בנשיקות וחיבוקים, ובלחצם של האורחים הבלתי מתוכננים 'נשברי' דן והגיע לערב. צביקה זקצר החזיק מפה של אפריקה ודן הסביר את מהלכי המבצע בפירוט רב. היתה גם עיתונאית שביקשה להכנס, ואיפשרנו לה, לאחר שהתחייבה שלא תכתוב אף מילה בעיתון. היה זה ערב בלתי נשכח, והקהל הקשיב לסיפורים בנשימה עצורה. רציתי לספר את הסיפור לזאב דרורי, על מנת שיכניסו לספר שפירסם לאחרונה, אבל הוא לא חזר אלי.

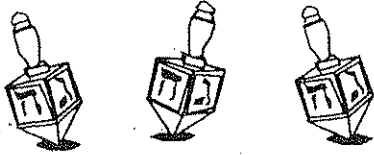
אבנרון

כשאתה מביא אור בתוכך,
אתה רואה אתו מחוץ לפ.

מכרז דירה זמנית

חנוכה

בימים ההם קם מתתיהו בן יוחנן בן שמעון כהן מבני יהויריב מירושלים וישב במודיעים.

ולו חמישה בנים: יוחנן הנקרא גדי, שמעון הנקרא תרסי, יהודה הנקרא מקבי, אלעזר הנקרא חורן, יונתן הנקרא חפוש. וירא את הנאצות אשר נעשו ביהודה ובירושלים ויאמר:

אוי לי! למה יולדתי לחזות בשוד עמי ולשבת בה בהינתנה ביד אויביים, היה היכלה כבית איש נקלה. ילדיה הורגו ברחובותיה אי זה עם לא ירש במלכותה כל הדרה לוקח

והנה קדשנו והדרנו ותפארתנו הושם ושוד עיר-הקודש

בית המקדש ביד-נוכרים.

כלי-תפארת בשבי הובלו

בחוריה בחרב אויב.

ולא תפש משללה.

תחת חפשיה היתה שפתה.

ויחללוהו גויים.

למה לנו עוד חיים!

ויקרעו מתתיהו ובניו את בגדיהם וילבשו שקים ויתאבלו מאד.

מה היו שמות בניו של מתתיהו וכינויים:

יוחנן הנקרא גדי – כנראה מלשון גד, מזל שמעון הנקרא תרסי – כנראה בסורית פירושו פרנס.

יהודה מקבי כנראה ע"ש גבורתו, מלשון מקבת – פטיש שמכה. השם מכבי כראשי תיבות של ימי כמוך באלים יי הוא מאוחר יותר.

אלעזר הנקרא חורן – אולי ניתן לו כינוי זה לאחר מותו בשל החור שנקב בפיל. ויונתן הנקרא חפוש – קשה להסביר הכינוי, אולי ע"ש שהיו מחפשים כדי לרדת לסוף דעתו המתוכחמת.

מכרז דירות למגורים זמניים

פרסום המכרז בתאריך 22/12/2016

תאריך סגירת ההרשמה – 8/1/2017

הסבר:

המכרז הני"ל הינו מכרז לאיוש זמני של דירות למשפחות עם מצוקת דיור, זמן המגורים בדירה יוגדר לשנה ויתחדש במידת האפשר בסיום אותה שנה.

זכיה במכרז מהווה אפשרות לשיפור דיור זמני בלבד, אינה קשורה, ולא מקנה יתרון כלל לזכויות בדירה לעת שיוך דירות.

הדירות המשתתפות במכרז:

1. דירת הדסה ויונתן אלתר לשעבר (שכונה מזרחית) בית 76/2
2. דירת אלה ואיגור לוי לשעבר (שכונת התמרים) בית 4/4
3. דירת אבנר רון (שכונה צפונית) בית 9/3

לפרטים או הרשמה יש לפנות:

לזהר יחיאלי (צוות איוש דירות) 050-8651915
או לדורון (מזכיר) 050-8652315

הבתים שלא יהיו מבוקשים ע"י חברים יצאו להשכרת דירות למכרז למשפחות בני הקיבוץ שאינן חברות.

צוות איוש דירות

**משתתפים באבלו של אפי שלו
והמשפחה במות האם
בית אשדות**

המוני תודות לאנשים טובים

מודה לך, ומסתבר שגם ל-**שי יחיאל** מגיעה תודה גדולה כי הוא היה יחד עם דובי במבצע החילוץ. אז המון תודה לכולכם.

...ושימשיכו לרדת גשמים. וגם אם השדות כבר לא כל-כך זקוקים, אז שיתאספו להם העננים מעל הכנרת וימלאו אותה. אז שיסדר לנו נס קטן לכבוד החנוכה כי עדיין חסרים לה למעלה מארבעה מטרים כדי להגיע לקו העליון.

שבת שלום,

עמליה דיין בת-ארי

למקרה שלא שמתם לב:

לכל תושבי הישוב:
לאחרונה ישנה תופעה של נהיגה בנגוד לחוקי מדינת ישראל באופנים חשמליים בתחומי הישוב שהם סכנת מוות לסובבים אותם ולמשתמשים גם יחד.
נראה לנו שבהעלמת עין מהמפגע אנחנו עלולים למצוא את עצמנו במוקמות לא טובים וטובה שעה אחת קודם לעצירת המפגע.

הפנייה הזאת היא לכל בעלי האופניים החשמליים והוריהם שמתפעלים ציוד מסוג זה.

אין לכם את הזכות לסכן את חיינו וחיי ילדינו.

להורים: אתם שותפים מלאים בעבירה על חוקי מדינת ישראל. אנא המנעו מכך.

בתודה נאמני בטיחות בתעבורה אשדות.
נשמח למצטרפים חדשים לנאמני הבטיחות

ישראל ברקאי – 052-8695488
אמנון גורן - 050-8651911

לצערי איני נהגת מצטיינת, ובעיקר אינני מה שקוראים "חולת-הגה"; ההפך הוא הנכון. אני די פחדנית; אך כאשר יעל בתי הצעירה התגייסה, אמרתי למיכאל ז"ל שאין ברירה ואני חייבת ללמוד נהיגה. אז אימצתי את לבי ורוחי לעניין, ואני מודה לאל שבכל זאת, ולמרות כמה כישלונות במבחנים המעשיים הצלחתי לקבל רישיון. ועל אף זאת, אני עדיין מתקשה בחניה, בייחוד אם היא צפופה ומלאה, ולא כ"כ אוהבת לנסוע בלילה או כאשר יורד גשם. אבל... לפעמים אין לי ברירה. כל דבר קטן מלחיץ אותי. גם לא זכור לי לימדו אותי לעשות כאשר ההגה תקוע, או לא מניע לי. אז מגיע לרנה הוימן מלא תודות על שחילצה אותי כמה פעמים כשנתקעתי ולא הבנתי מה קורה. בחודש האחרון הטרדתי פעמיים את **שאול אלתר** שהזעקתי אותו אחרי 10 בלילה ל"בית גבריאלי" ופעם אחרת לתל-קציר כשהרכב סרב להניע ולא ידעתי מה לעשות. שאול הגיע וחילץ אותי. בפעם האחרונה שחזרתי מ"בית גבריאלי" בלילה, החזרתי את המפתחות ויצאתי למדרכה הראשית, אלא שמשום מה ולמרות שהחליפו את כל עמודי התאורה, כל הקו היה חשוך וירד גשם צפוף. האור של הקלנועית שלי בקושי האיר את המדרכה וחלף לי בראש איזה בדל הרהור שזה לא מבשר טובות. נסעתי לאט-לאט ולפתע רגשתי שירדתי מהמדרכה. לא הצלחתי לעלות בחזרה לא קדימה ולא אחורה. יצאתי בגשם וחשבתי שאולי אצליח להרים אותה בידי, אבל אני בהחלט כבר לא אותה עמליה שהצליחה להרים את האליבטור מקלול. התייאשתי, הוצאתי את המפתח וגררתי את רגלי אל ביתי תוך שאני משננת לעצמי שמחר בבוקר אקום מוקדם ואלך לבקש מכמה בחורים צעירים שיעזרו לי להעלות את הקלנועית למדרכה.

למרבה הפליאה כשהלכתי בבוקר, ראיתי שהקלנועית עומדת קוממיות ע"ג המדרכה די קרוב למקום השארתי אותה תקועה בלילה הקודם. רק יומיים לאחר מכן, שאל אותי **דובי שושני** אם במקרה הקלנועית שלי נשארה ע"י הכולבו. אמרתי שכן ואני מאוד

מי ומה באשדות

שלנו, מוסיף דובי, תרם לנפילת העץ גם מזיק, שהתמקם בתוכו ואכל את הגזע מבפנים. למחרת הנפילה, התייצבה קבוצת עובדים גדולה יחסית, כדי לכרות ולפנות את מה שנותר מהעץ הסורר. במבצע הפינוי נאספו לא פחות מעשר עגלות. היו עצי ברוש נוספים שכרעו תחת הסופה, בשדרות שמחוץ למשק, מה שממחיש את עוצמת הארוץ שחווינו.

חנוכה כבר כאן וסופגניות ניתן לקנות בכל-בו בשנים וחצי שקל האחת (נורא יקר לטעמי, מה כבר יש שם?). פעם סופגניה היתה סופגניה. ספוגה בשמן נוטף, והמון סוכר וריבה. אז עשו לה ישימינגי של משמינה סידרתית. אז מה נותר ממנה היום? צפיחית רזה וכנועה, עם מעט אבקת סוכר ובלי רי-בה בכלל, אבל... בהמון כסף. ככה עושים לסמל יהודי? אני עובר לספינגי..

מגרש החניה החדש, נעבעך, עבר לא מעט תלאות בטרם קם. כל דייר והגחמה האישית שלו. מוכר וידוע. התוצאה יפה ומסודרת. 15 מכוניות חונות להפליא על אספלט תוצרת הארץ, והכל בא על מקומו בשלום. לעיתים צריך לדעת לעמוד מול לחצים.

סוף בעמוד הבא

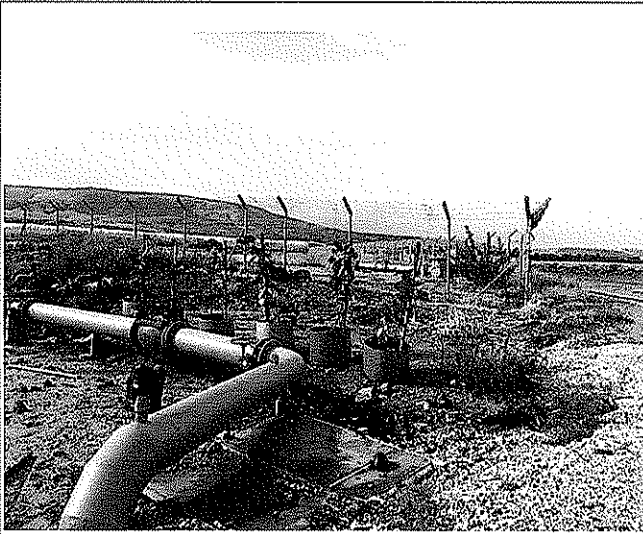
מעט מאד מוותיקי אשדות שחיים איתנו, זכו לנסוע ברכבת העמק המיתולוגית, ואך בודדים מהם היו ביום רביעי בסיור שיצא מבית שאן והגיע עד כפר יהושע. אורי גלעד מציין שלמרות התנאים הקשים: רוח חזקה וקור מקפיא, הסיור היה מוצלח מאד והחברה נהנו מתצוגה ארכיונית עשירה ומגוונת. שאפו גדול למארגנים ולמשתתפים-שלושים במספר.

ענף ההלבשה הוא אחד הוותיקים שעוד נותר עימנו, ולמרות שינוים מפליגים שעבר הקיבוץ, ועליה די דרמטית בתעריפים, הוכח שוב (לפחות לגביי) שאין תחליף הולם למכבסה הקיבוצית, ולכן אנשים אינם ששים לכבס בביתם. כניסתה של טלי גורן הנחמדה לניהול המגזר, עשתה לנו טוב, ואחת התמורות שכבר מודגשת היא הארכת שעות הפתיחה ומחיקת יום ההשבתה (שלישי נדמה לי) שאז נסגרו התאים לקבלת כביסה. מהפך קטן, שינוי גדול. יופי טלי, ותמשיכי לחייך אלינו בבואנו.

את הגשמים האחרונים הרגשנו כולנו על ראשינו ומטריותינו, וגם את הקור העז שחודר לעצמות מבעד לשכבות הבגדים הרבות. אך מי שבאמת חווה את תוצאותיו של דצמבר המשוגע הוא **דובי שושני** שנאלץ שוב ושוב לכתת רגליו ולהעמיס עגלות על עגלות של חומר יבש שצנח ארצה משדרת הווינגטוניה הסמוכה למרפאה הישנה. וזה כאין וכאפס לעומת עץ הברוש הזקוף הצמוד לדירוניות של בית אחדות, שבעטיה של סופה התמוטט אפיים ארצה. לשמחתנו, ללא נזק משמעותי.

דובי מסביר שעצים דוגמת אורן, ברוש, ערער ודומיהם, שייכים לקבוצת **חסרי הזרע** שמאופיינים בהעדר פרחים ופירות. אלה עצים ראשוניים (פרימיטביים) שמערכת שורשיהם קטנה יחסית לגודל הנוף, ולכן נוטים ליפול בארועי קיצון. זאת בניגוד לקבוצת **מכוסי הזרע** (אקליפטוס למשל) המתקדמת יותר מבחינה אבולוציונית, שם מדביק הנוף את מערכת השורשים ולכן אלה אינם נכנעים בקלות לאיתני הטבע. במקרה

מי ומה - סוף

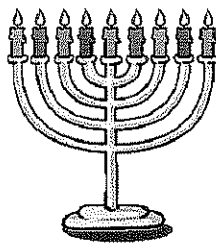
מי מכיר מי יודע?? - פתרונים לאגודת המים..

חנוכה 2017 תשע"ז

מוצ"ש 20.12, נר ראשון, נפגשים בשעה 17:30, ליד בוטקה השמירה הישן *למהלכות* *למסינות* ומשם נצא לכיוון חדר האוכל. שם נתכנס למסיבת חנוכה והדלקת נר ראשון. כל משפחה מתבקשת להביא חנוכה ונרות!

חג חנוכה שמח!

שבת שלום,

עלון 1489

עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – יונתן אלטר

פעם הוא היה אביר העלון. אחד שכותב ומבקר כל דבר שזו, שבו לשינויים, שבטוח שדופקים את מי שדופקים. אבל נשאר בחור טוב. אריק מהמוסך. המזכיר החליט בזמנו להפסיק לענות למכתביו, כי על כל תשובה שלו, באו שלושה חדשים של אריק והוא פשוט לא עמד בעומס. היום אריק הוא פנסיונר חביב שמסתובב במדרכות הקיבוץ ושותק. 'למה שאכתוב', הוא משסה אותי, 'ממילא אף אחד לא מתייחס...! אריק של היום הוא כבר לא האריה של פעם. בקושי שה תמים. הוא רואה הכל, שומע הכל, אבל שומר את הכל לעצמו...'

חלפו 22 שנים מאז נחתם הסכם השלום עם ירדן שנתפס בעיני רבים כשלום הכי טבעי במזרח התיכון, הרבה בזכות הקשרים החמים בין המלך לבין רבין. לפני שבוע פגשתי בנחריים טייס מסוק, גיא קאופמן שמו, שהיה לו את הכבוד להוביל את המשלחת הישראלית לטקס החתימה בטאבה. וזה תיאורו: "ביום חתימת הסכם השלום עם ירדן 26.10.94 המראנו מירושלים עם פמליה שכללה את שר הבטחון וייצמן, שר החוץ פרס וראש הממשלה רבין טסנו דרומה לעבר ים סוף שם המתינו לנו מסוקים ירדנים שהובילו אותנו לנחיתה בעקבה. נחתנו בקרבת הארמון, ואז הבחנתי שאחד הטייסים במבנה הוא המלך חוסיין עצמו, שנושא עימו רשיון טייס. בזמן חתימת ההסכם אירחו אותנו הירדנים בארמון טאבה שהיה ערוך כמו באגדות, עם מגשים ענקיים עמוסי כל טוב. תוך כדי הליכתי בארמון, הבחינה בי מצלמה של שרות החדשות הסורי. תהיתי אם הללו יודעים מהיכן אני בא... אחרי שעה קלה עשיתי דרכי חזרה למסוק. אני מכין את התא להמראה ומחכה שהמכונאי המוטס שנמצא מחוץ למסוק, יאשר לי את ההתנעה. ואז, במבט חטוף, אני מזהה את חוסיין המלך, שללא גינוני כבוד, לוחץ את ידי ומברך אותי לשלום כמו טייס אל טייס. מאד התרגשתי.